

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 39827/16

Дејан ЈОВАНОВИЋ против Србије
и шест других представки
(видети табелу у прилогу)

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора 31. марта 2026.. године у саставу:

Darian Pavli, председник,

Úna Ní Raifeartaigh,

Mateja Buroviћ, судије,

и Olga Chernishova, заменица секретара одељења,

Имајући у виду:

представке против Републике Србије поднете Суду на основу члана 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Конвенција) од стране седам држављана Републике Србије наведених у приложеној табели (у даљем тексту: подносиоци), на датуме назначене у истом;

одлуку да се о представкама обавести Влада Републике Србије (у даљем тексту: Влада), коју заступа њихова заступница, госпођа З. Јадријевић Младар;

запажања странака;

Након већања, одлучује као што следи:

ПРЕДМЕТ СЛУЧАЈА

1. Представке се односе на различиту домаћу судску праксу у погледу тужби за накнаду додатака на зараду по основу прековременог рада, ноћног рада и рада током државних празника које су обављали полицијски службеници запослени у Министарству унутрашњих послова. Суд је разматрао слично питање у предмету *Шабановић и др. против Србије* (број 39819/16 и 4 др, од 7. октобра 2025. године).

2. Као и подносиоци представки у том предмету, подносиоци у овим представкама били су полицијски службеници са статусом овлашћених полицијских службеника у смислу Закона о полицији из 2005. године (*ibid.*, став 35), који су поднели тужбе против Републике Србије ради накнаде неисплаћених додатака на зараду по основу прековременог рада, рада током државних празника и ноћног рада (*ibid.*, ст. 5 и 6; „рад у неадекватно време”), на датуме наведене у приложеној табели.

3. Њихове тужбе су одбијене правноснажним пресудама које су донели различити судови на датуме наведене у приложеној табели. Ти судови су прихватили да су подносиоци обављали рад у неадекватно време, али су закључили да они немају право на додатке на зараду према општим прописима радног права. Судови су утврдили да су коефицијенти зараде подносилаца већ увећани за више од 30% ради компензације рада у неадекватно време, у складу са чланом 147. став 1. Закона о полицији, што је проистекло из поређења са коефицијентима зараде других цивилних полицијских службеника. Позивајући се на члан 147. став 3. истог закона, судови су закључили да овај специфичан режим искључује примену општих прописа радног права (за релевантне одредбе Закона о полицији и општих прописа радног права, *ibid.*, став 36, и ст. 32–33). Захтеви подносилаца у предмету *Шабановић и др. против Србије такође* су одбијени из истих разлога (*ibid.*, ст. 7, 9, 10, 12 и 15).

4. Подносиоци су пред Уставним судом тврдили да су нижи судови погрешно применили релевантне одредбе Закона о полицији. Они су даље истакли постојање разлика у домаћој судској пракси, наводећи да су поједини судови усвојили идентичне тужбене захтеве које су поднеле њихове колеге. Изузев седмог подносиоца, Уставни суд је одбацио уставне жалбе које су подносиоци поднели на датуме наведене у приложеној табели, позивајући се на своју ранију одлуку Уж-3827/2012 (*ibid.*, ст. 62–64). У погледу седмог подносиоца, његова притужба која се односила на наводну погрешну примену Закона о полицији такође је одбијена позивањем на исту одлуку (*ibid.*, став 64). Његова притужба у вези са недоследном судском праксом одбијена је као неоснована, јер је подносилац у прилог тој тврдњи приложио само једну домаћу одлуку.

5. Подносиоци су се притуживали да су домаћи судови одбили њихове тужбе, истовремено и на недоследан начин одлучујући и у корист и против стотина њихових колега, иако су њихови захтеви били засновани на истим или сличним чињеницама и односили се на идентична правна питања, чиме је, према њиховим наводима, створена правна несигурност и дошло до ускраћивања правде. Подносиоци су такође тврдили да су домаћи судови произвољно тумачили и примењивали материјално право приликом одбијања њихових захтева. Они су истакли повреду члана 6. став 1. Конвенције. Први, други, трећи и пети подносилац такође су истакли повреду члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, због начина на који су домаћи судови тумачили и примењивали материјално право.

ОЦЕНА СУДА

А. Спајање представки

6. Имајући у виду сличност предмета наведених представки, Суд сматра да је примерено да их испита заједно и да донесе једну спојену одлуку.

Б. Наводна повреда члана 6. став 1. Конвенције

7. Релевантна начела у погледу наводних повреда члана 6. став 1. Конвенције због постојања различите домаће судске праксе сажето су приказана у пресуди *Nejdet Şahin u Perihan Şahin против Турске*, ([ВВ], број 13279/05, ст. 49–58, од 20. октобра 2011. године) као и у пресуди *Lupeni Greek Catholic Parish u др. против Румуније*, ([ВВ], број 76943/11, став 116, од 29. новембра 2016. године).

8. Тужбе подносилаца у овом предмету одбијене су у периоду од јуна 2013. до маја 2015. године, на основу поређења њихових коефицијената зараде са коефицијентима других цивилних полицијских службеника. Суд је већ констатовао да су током истог периода домаћи судови усвајали тужбене захтеве колега подносилаца, упоређујући њихове коефицијенте зараде са коефицијентима других овлашћених полицијских службеника, што је довело до „дубоких и дуготрајних разлика” у судској пракси апелационих судова (видети *Шабановић и др. против Србије*, ст. 90–91 и ст. 99–101). Ове недоследности су накнадно усаглашене правним ставом Врховног суда од 10. новембра 2015. године (*ibid.*, став 107). Домаћи органи су усагласили судску праксу у разумно кратком року (*ibid.*, став 112).

9. Подносиоци у овом предмету налазили су се у ситуацији идентичној оној која је разматрана у предмету *Шабановић и др. против Србије*. Имајући у виду закључак Суда у том предмету да се налази и тумачење релевантног права домаћих судова не могу сматрати произвољним или очигледно неразумним (*ibid.*, ст. 114–115), чињеница да је по тужбама подносилаца одлучено пре него што је Врховни суд издао смернице за поступање у свим сличним предметима, те да стога нису разматране у складу са тим смерницама, сама по себи није довољна да представља повреду начела правне сигурности (*ibid.*, став 113).

10. Сходно томе, ове притужбе су очигледно неосноване и морају бити одбачене у складу са чланом 35. ст. 3. (а) и 4. Конвенције.

В. Наводно кршење члана 1. Протокола број 1 Конвенције

11. Суд је већ разматрао притужбе по члану 1. Протокола број 1 уз Конвенцију које су идентичне онима које су истакли први, други, трећи и пети подносилац и прогласио их неспојивим *ratione materiae* са том одредбом (видети *Шабановић и др. против Србије*, ст. 120–122). Суд не налази основ да у овом предмету заузме другачији закључак.

12. Сходно томе, произлази да су ове притужбе недопуштене у смислу члана 35. став 3. (а) Конвенције, као неспојиве *ratione materiae* са одредбама Конвенције и њених протокола, те се морају одбацити у складу са чланом 35. став 4. Конвенције.

Из ових разлога, Суд, једногласно,

Одлучује да споји представке;

Проглашава представке неприхватљивим.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаном облику 7. маја 2026. године.

Olga Chernishova

Darian Pavli

Заменица секретара

Председник

Додатак

Списак предмета:

Бр.	Број представке	Назив предмета	Поднето	Подносилац представке Датум рођења	Пуномоћник	Датум подношења тужбених захтева и правноснажних судских одлука у парничним поступцима	Одлуке Уставног суда
1.	39827/16	Јовановић против Србије	27. јуна 2016. године	ДЕЈАН ЈОВАНОВИЋ 1983.	НАТАША МИЈАЉЕВИЋ	Тужба поднета 26. септембра 2011. године Апелациони суд у Београду, Гж1. 3614/13 од 5. новембра 2013. године	Уж-2681/2014 од 17. марта 2016. године
2.	39850/16	Биорац против Србије	27. јуна 2016. године	Јовица БИОРАЦ 1976.	НАТАША МИЈАЉЕВИЋ	Тужба поднета 26. септембра 2011. године Апелациони суд у Београду, Гж1. 6552/13 од 6. новембра 2013. године	Уж-1447/2014 од 17. марта 2016. године
3.	39905/16	Јоловић против Србије	27. јуна 2016. године	СРЕЋКО ЈОЛОВИЋ 1962.	НАТАША МИЈАЉЕВИЋ	Тужба поднета 26. септембра 2011. године Апелациони суд у Београду, Гж1. 3627/13 од 5. јуна 2013. године	Уж-5541/2013 од 19. новембра 2015. године

4.	17886/17	Морокваших против Србије	27. фебруара 2017. године	Радомир МОРОКВАШИЋ 1965.	Бранислав МИЛОЈИЧИЋ	Тужба поднета 26. септембра 2011. године Апелациони суд у Новом Саду, Гж1. 2376/14 од 15.09.2014. године	Уж- 8561/2014 од 26. октобра 2016. године
5.	53300/17	Поповић против Србије	17.јула 2017. године	Звонко ПОПОВИЋ 1964.	НАТАША МИЈАЉЕВИЋ	Тужба поднета 6. августа 2012. године Апелациони суд у Београду, Гж1 13/15 од 16.01.2015. године	Уж- 1836/2015 од 11. маја 2017. године
6.	71924/17	Зубер против Србије	22.септембра 2017. године	Саша ЗУБЕР 1979.	Бранислав МИЛОЈИЧИЋ	Тужба поднета 3. јуна 2010. године Апелациони суд у Новом Саду, Гж1. 710/15 од 7.маја 2015. године	Уж- 4208/2015 од 1. јуна 2017. године
7.	77143/17	Зубер против Србије	23.октобра 2017. године	Дамир ЗУБЕР 1969.	Бранислав МИЛОЈИЧИЋ	Тужба поднета 3. јуна 2010. године Апелациони суд у Новом Саду, Гж1. 2860/14 од 20. новембра 2014. године	Уж- 126/2015 од 2. марта 2017. године